

Bài dự thi Trường học hạnh phúc - Mẫu 1

Trong cuộc đời học sinh, có lẽ những kỷ niệm về tình bạn và mái trường là những ký ức khó quên nhất. Với tôi, mối quan hệ bạn bè tại ngôi trường mình đang học không chỉ mang lại niềm hạnh phúc mà còn là những bài học sâu sắc về cuộc sống.

Một trong những kỷ niệm đáng nhớ nhất trong cuộc đời học sinh của tôi là về một người bạn đã giúp tôi vượt qua những khó khăn trong học tập và giúp tôi tiến bộ hơn. Câu chuyện bắt đầu vào năm lớp 10, khi tôi gặp khá nhiều khó khăn với môn Toán – môn học mà tôi luôn cảm thấy mình không có khả năng theo kịp. Điểm số của tôi liên tục ở mức trung bình, và điều đó khiến tôi càng thêm lo lắng và tự ti.

Thời gian đó, tôi may mắn được ngồi cạnh Độ, một người bạn học rất giỏi môn Toán. Độ là người luôn đạt điểm cao trong các kỳ kiểm tra và dường như không bao giờ gặp khó khăn trong việc giải quyết những bài toán hóc búa. Tôi ngưỡng mộ Độ nhưng cũng không dám nhờ bạn giúp đỡ vì nghĩ rằng mình không thể theo kịp cậu ấy.

Một ngày nọ, sau khi nhận kết quả của một bài kiểm tra Toán không tốt, tôi cảm thấy chán nản và mất tự tin. Thấy tôi buồn, Độ đã đến bên và hỏi tôi có muốn cậu ấy giúp học Toán không. Tôi ngạc nhiên nhưng cũng đồng ý vì không còn lựa chọn nào khác. Độ nói rằng cậu ấy sẽ giúp tôi từng bước một, bắt đầu từ những kiến thức cơ bản nhất mà tôi còn yếu.

Từ đó, Độ đã dành thời gian sau giờ học mỗi ngày để giải thích cho tôi những bài tập khó hiểu, giúp tôi làm quen với các phương pháp giải toán khác nhau và rèn luyện tư duy logic. Bạn ấy kiên nhẫn lắng nghe những thắc mắc của tôi và giải thích rất cặn kẽ, không bao giờ tỏ ra khó chịu hay

vội vã dù tôi học chậm hơn. Dần dần, tôi bắt đầu hiểu hơn về cách giải quyết vấn đề và cảm thấy tự tin hơn với môn Toán.

Điều quan trọng nhất mà Độ đã giúp tôi không chỉ là những công thức hay phương pháp giải toán, mà là tinh thần không bỏ cuộc và tin vào khả năng của bản thân. Độ luôn động viên tôi rằng, "Không ai giỏi ngay từ đầu, quan trọng là mình kiên trì và không ngừng cố gắng."

Nhờ sự giúp đỡ của Độ, tôi đã tiến bộ đáng kể trong môn Toán và kết quả thi cuối kỳ của tôi cũng tốt hơn rất nhiều so với trước. Điều mà tôi nhận được không chỉ là điểm số cải thiện mà còn là niềm tin vào khả năng của mình và sự cảm kích đối với một người bạn đã luôn đồng hành trong thời gian khó khăn.

Kỷ niệm này dạy tôi một bài học quý giá về tình bạn và sự hỗ trợ. Đôi khi, chúng ta cần có người bên cạnh, sẵn sàng đưa tay giúp đỡ khi ta gặp khó khăn. Sự tiến bộ không chỉ đến từ nỗ lực cá nhân mà còn từ sự giúp đỡ của những người bạn xung quanh. Tôi sẽ mãi biết ơn Độ vì đã giúp tôi không chỉ vượt qua khó khăn trong học tập mà còn dạy tôi một bài học quan trọng về tinh thần kiên trì và lòng tin vào bản thân.

Bài dự thi Trường học hạnh phúc - Mẫu 2

Trong cuộc đời mỗi con người, thầy cô không chỉ là người truyền dạy tri thức, mà còn là những người thấp sáng ước mơ và chấp cánh cho những tâm hồn còn nhiều khó khăn. Tôi đã từng chứng kiến một câu chuyện cảm động về cô giáo của mình – người đã giúp một bạn học sinh nghèo vượt qua hoàn cảnh khó khăn để có động lực chạm đến ước mơ.

Bạn Trung trong lớp tôi là một học sinh có hoàn cảnh khó khăn. Gia đình Trung sống ở vùng quê xa xôi, thu nhập chủ yếu dựa vào việc làm thuê và

nông nghiệp. Trung phải đi học trong điều kiện thiếu thốn về cả vật chất lẫn tinh thần, nhưng cậu ấy luôn tỏ ra chăm chỉ, cần cù và có khát vọng vươn lên. Dù gia đình gặp nhiều khó khăn, Trung chưa bao giờ bỏ cuộc, vẫn miệt mài với sách vở và luôn đạt thành tích tốt trong lớp.

Tuy nhiên, bước vào năm lớp 12 – năm học quan trọng để chuẩn bị cho kỳ thi đại học, Trung bắt đầu có dấu hiệu chùn bước. Khó khăn gia đình ngày càng đè nặng lên vai, và Trung lo lắng không thể tiếp tục học lên cao. Những ngày ấy, cậu ấy trở nên ít nói hơn, không còn hào hứng chia sẻ ước mơ làm bác sĩ của mình như trước nữa. Có lần, Trung tâm sự rằng, dù rất muốn tiếp tục học, nhưng cậu ấy không chắc liệu gia đình có đủ khả năng để lo cho việc học đại học hay không.

Nhận thấy sự thay đổi này, cô Mai Khanh – giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi – đã chủ động đến bên Trung. Cô không chỉ quan tâm đến tình hình học tập mà còn tìm hiểu sâu hơn về hoàn cảnh gia đình của cậu ấy. Cô luôn động viên Trung bằng những lời khích lệ chân thành. Cô nói rằng, "Khó khăn chỉ là một phần của cuộc sống, nhưng nếu em có đủ nghị lực và quyết tâm, không điều gì có thể ngăn cản em chạm đến ước mơ của mình."

Cô Mai Khanh còn giúp Trung tìm kiếm các học bổng hỗ trợ học sinh có hoàn cảnh khó khăn và giới thiệu Trung với những tổ chức từ thiện giúp đỡ các em học sinh nghèo vượt khó. Cô dành thời gian ngoài giờ học để kèm cặp thêm cho Trung, giúp cậu ấy chuẩn bị tốt nhất cho kỳ thi đại học. Nhờ sự quan tâm và hỗ trợ tận tình của cô, Trung dần lấy lại tinh thần và tiếp tục theo đuổi ước mơ.

Khi kỳ thi đại học đến gần, cô Mai Khanh không chỉ là người thầy truyền đạt kiến thức, mà còn là người bạn, người chị lớn luôn đồng hành và

động viên Trung nói riêng và tất cả chúng tôi nói chung. Những lời khuyên chân thành, những hành động nhỏ nhưng đầy ý nghĩa của cô đã giúp Trung vượt qua sự tự ti và lo lắng về tương lai.

Kỷ niệm này không chỉ là câu chuyện về một bạn học sinh nghèo vượt khó mà còn là minh chứng cho sức mạnh của tình thầy trò. Cô Mai Khanh không chỉ là người thắp lên ngọn lửa tri thức, mà còn là người đã truyền cảm hứng và động lực cho Trung chạm đến ước mơ của mình. Nhờ cô, Trung hiểu rằng, dù hoàn cảnh có khó khăn đến đâu, chỉ cần có niềm tin và sự quyết tâm, ước mơ sẽ trở thành hiện thực.

Bài dự thi Trường học hạnh phúc - Mẫu 3

Trong cuộc sống, ai cũng từng có những lúc cảm thấy tự ti về bản thân, và với tôi, khoảng thời gian mặc cảm về ngoại hình là một trong những giai đoạn khó khăn nhất. Tôi từng cảm thấy mình không đủ đẹp, không đủ nổi bật để hoà nhập cùng bạn bè. Những lời trêu đùa, dù vô ý, cũng khiến tôi thu mình lại, né tránh các hoạt động tập thể và sống trong sự tự ti. Tuy nhiên, nhờ có Yên— một người bạn thân thiết, tôi đã tìm lại được sự tự tin và học cách yêu thương bản thân mình. Chính tình bạn ấy đã giúp tôi hiểu rằng vẻ đẹp không nằm ở ngoại hình mà ở cách chúng ta nhìn nhận giá trị của chính mình.

Khi còn là học sinh, tôi từng có một khoảng thời gian tự ti và mặc cảm về ngoại hình của mình. Tôi không giống những bạn nữ xung quanh – dáng người không thon gọn, nước da sạm màu và gương mặt không có gì nổi bật. Điều này khiến tôi dần thu mình lại, ngại giao tiếp và thậm chí tránh tham gia các hoạt động tập thể ở trường. Những lời trêu chọc vô tình từ bạn bè, dù không có ý ác ý, càng khiến tôi cảm thấy tự ti và nghĩ rằng mình không đủ đẹp để hoà nhập cùng mọi người.

Giữa những ngày tháng ấy, Thu Yên – người bạn thân từ những năm tiểu học – đã trở thành điểm tựa giúp tôi vượt qua sự tự ti về ngoại hình. Yên là một cô gái vui vẻ, hòa đồng và được mọi người yêu mến. Điều khiến tôi luôn khâm phục Yên là sự tự tin và lạc quan của bạn ấy, bất kể ngoại hình của mình thế nào.

Một lần, sau giờ học thể dục, tôi tình cờ nghe thấy một nhóm người bàn tán về ngoại hình của mình. Những lời chê bai dù nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến tôi đau lòng. Tôi lặng lẽ thu dọn đồ và ngồi ở góc lớp, không muốn ai nhìn thấy sự buồn bã của mình. Yên đến gần, ngồi bên cạnh và hỏi chuyện. Khi tôi kể ra những điều khiến mình buồn, Yên lắng nghe rất chăm chú và rồi nhẹ nhàng nói: “Cậu không cần phải lo lắng về những gì người khác nghĩ về ngoại hình của mình. Điều quan trọng là cậu tự tin và biết mình có giá trị.”

Câu nói ấy nghe có vẻ đơn giản, nhưng từ Yên, nó có sức mạnh an ủi vô cùng lớn. Yên còn kể về những lần bạn ấy cũng từng bị chê bai, và cách bạn đã vượt qua sự tự ti bằng cách tập trung vào những điều mình yêu thích, phát triển bản thân và không để những lời nhận xét vô tình đánh giá con người mình. “Mình đẹp theo cách của mình” – Yên nói với tôi đầy tự tin.

Sau cuộc trò chuyện ấy, Yên luôn ở bên cạnh, động viên tôi tham gia nhiều hoạt động tập thể hơn. Dần dần, tôi học cách chấp nhận và yêu thương bản thân mình nhiều hơn. Tôi bắt đầu chăm sóc sức khỏe thay vì lo lắng về số cân nặng, tham gia các câu lạc bộ và thử thách mình với những hoạt động mới. Nhờ sự khích lệ và đồng hành của Yên, tôi nhận ra rằng vẻ đẹp không chỉ nằm ở ngoại hình, mà còn ở sự tự tin và cách chúng ta đối xử với bản thân.

Kỷ niệm này đã để lại trong tôi một bài học quý giá: sự tự ti chỉ là một rào cản nếu chúng ta cho phép nó ngăn mình tiến lên. Nhờ Yến, tôi đã học được cách yêu bản thân và tin rằng mỗi người đều có vẻ đẹp riêng, không phụ thuộc vào bất kỳ chuẩn mực nào. Điều quan trọng nhất là chúng ta tự tin, hạnh phúc với chính mình và không ngừng phát triển. Yến không chỉ là người bạn đã giúp tôi vượt qua mặc cảm về ngoại hình, mà còn là người đã dạy tôi bài học về giá trị của sự tự tin và lòng tự trọng.

Bài dự thi Trường học hạnh phúc - Mẫu 4

Kỷ niệm về thầy cô luôn là những mảnh ghép đẹp đẽ trong bức tranh tuổi học trò. Đó là những phút giây lắng đọng bên bảng đen, phấn trắng, là ánh mắt hiền hòa và sự kiên nhẫn của thầy cô qua từng bài giảng. Nhưng có lẽ, điều khiến những kỷ niệm ấy trở nên sâu sắc hơn cả không chỉ là kiến thức thầy cô truyền đạt, mà còn là tình cảm, sự quan tâm và những lời động viên từ đáy lòng của họ. Trong hành trình ấy, tôi luôn nhớ về cô Lan – người đã để lại trong tôi một kỷ niệm không bao giờ phai mờ.

Cô Lan dạy Văn, và tôi vẫn còn nhớ như in những giờ học của cô luôn ngập tràn cảm xúc. Cô không chỉ giảng bài, mà còn kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện đời, những triết lý sống nhẹ nhàng nhưng thấm thía. Thế nhưng, kỷ niệm đáng nhớ nhất với cô không nằm trong những giờ học, mà là vào một buổi chiều cuối tháng năm, khi lớp chúng tôi chuẩn bị bước vào kỳ thi tốt nghiệp lớp 9 – kỳ thi quan trọng đánh dấu cột mốc đầu đời của mỗi học sinh.

Hôm ấy, cô Lan gọi chúng tôi ở lại sau giờ học, không phải để giảng dạy thêm bất cứ bài vở nào, mà để tâm sự. Cô bảo rằng cô muốn chia sẻ những điều chân thành nhất trước khi chúng tôi bước vào kỳ thi. Không khí lớp học bỗng chùng xuống, lặng lẽ nhưng ấm áp. Cô bắt đầu nói về

những áp lực mà chúng tôi đang mang trên vai, về nỗi lo sợ của tuổi trẻ trước những bước ngoặt quan trọng trong đời. Giọng cô không cao, nhưng từng lời, từng chữ như len lỏi vào lòng chúng tôi, khiến ai cũng xúc động.

Rồi cô nhìn từng người một, hỏi thăm từng học sinh. Đến lượt tôi, cô dừng lại một chút, nhìn tôi với đôi mắt trìu mến: "Cô biết em lo lắng. Cô cũng biết em luôn tự đặt cho mình áp lực phải làm tốt, phải đạt kết quả cao. Nhưng em biết không, kết quả chỉ là một phần. Cô muốn em hiểu rằng, điều quan trọng nhất là em đã nỗ lực, đã dám đối diện với chính mình, với nỗi sợ hãi và vượt qua nó. Thành công không phải là điểm số, mà là sự trưởng thành từ những thử thách."

Những lời ấy của cô không phải là những lời giáo điều, mà là lời của một người thầy, một người mẹ, xuất phát từ trái tim chân thành. Tôi đã từng rất sợ hãi, sợ mình không đủ giỏi, không đủ tốt để đáp lại kỳ vọng của gia đình và chính bản thân. Nhưng sau buổi nói chuyện ấy, tôi cảm thấy như một gánh nặng lớn trong lòng được giải tỏa. Cô đã cho tôi hiểu rằng, đôi khi sự trưởng thành không đến từ những thành tích nổi bật, mà từ chính quá trình chúng ta vượt qua những khó khăn, những nỗi sợ vô hình của bản thân.

Kỳ thi hôm ấy, tôi không còn cảm thấy áp lực như trước. Tôi bước vào phòng thi với tâm trạng thoải mái và tự tin hơn rất nhiều. Kết quả đạt được khá tốt, nhưng điều tôi trân trọng nhất vẫn là bài học về sự nỗ lực và lòng tự tin mà cô Lan đã dạy cho tôi. Cô không chỉ là một người thầy, mà còn là một người dẫn đường, giúp tôi hiểu rõ giá trị thực sự của sự cố gắng.

Bây giờ, dù đã rời xa ngôi trường cũ, nhưng mỗi khi nhớ về cô, tôi lại thấy lòng mình ấm áp lạ thường. Kỷ niệm ấy mãi mãi khắc sâu trong tôi, như một minh chứng cho tình yêu thương vô điều kiện của thầy cô dành cho học trò. Những lời nói đầy yêu thương của cô Lan năm ấy không chỉ là nguồn động lực trong kỳ thi, mà còn là hành trang quý giá theo tôi suốt cuộc đời.